

René Strunchs 1. maj-tale

Taler

René Strunch
Sektorformand for
Pædagogisk Sektor i FOA
Vestsjælland

Dato

1. maj 2024

Sted

Markedspladsen, Holbæk

Kære venner,

Det er godt at se, at der er nogle/så mange, der har valgt at møde op her på Markedspladsen for at fejre 1 maj.

Det er jo en historisk dag, hvor der herhjemme har været en mangeårig tradition for at fejre fagbevægelsens sejre, for så vidt angår løn- og arbejdsvilkår for de danske lønmodtagere.

En fejring af det, man kan opnå, når man står sammen, er solidariske og bruger fællesskabets styrke til at opnå resultater.

Men 1. maj er ikke blot en festdag.

Det er også en dag, hvor det er værd at reflektere over, hvad man kan opnå, når man står sammen, er solidariske og bruger fællesskabets styrke til at opnå resultater.

I år står 1. maj desværre i skyggen af krigshandlinger i såvel Ukraine som i Gaza.

Ruslands invasion af Ukraine har skabt en skrøbelig situation i Europa, som bestemt ikke bliver bedre af, at mange politikere – også herhjemme – har valgt at benytte lejligheden til at revitalisere såvel Den Kolde Krig som polariseringen mellem Øst og Vest.

Det kan man have mange meninger om, men der er for mig ingen tvivl om, at der er nogen, der har en økonomisk interesse i en spændt militær magtbalance – der er ikke penge i fred.

Det siger jeg ikke, fordi Ruslands invasion af Ukraine ikke er uacceptabel og kriticabel, men den aktuelle oprustning og spillet med de militære muskler fører ikke noget godt med sig.

Og så har vi i øjeblikket en situation i Gaza, hvor umenneskeligheden har fået et nyt, grimt ansigt.

En situation, hvor nationalstaten Israel hensynsløst nedslagter civile palæstinensere i jagten på militser fra Hamas i kølvandet af selvsamme militser' nedslagtning og gidseltagning af israelske jøder – en lige så afskyelig handling, som Israels aktuelle handlinger overfor palæstinenserne i Gaza.

Desværre har Danmark og en del af den vestlige verden valgt at støtte Israel i den forbindelse, og her kunne vi med fordel bruge fællesskabets styrke til at sige fra overfor den danske stats støtte til Israel og fordømme den de ugeringer, som ikke lader Det Tredje Riges nazister meget at høre i den forbindelse.

Ligeledes står 1. maj i år i skyggen af en mildest talt katastrofal klimasituation, der bedst kan sammenlignes med, at vi sidder og kigger direkte ned i afgrunden, mens vi saver den gren over, som vi sidder på.

Der er behov for en radikal ændring af vores måde at behandle kloden og naturen på.

Dels udledes der stadig for meget CO2 fra industrien, dels har vi stadig ikke formået at mindske udledningen fra fossile brændstoffer. Der kommer til stadighed flere biler på vejene samtidig med, at vi har en kollektiv transport i Danmark, der ikke prioriteres højt nok politisk -endsige fungerer tilfredsstillende.

De danske farvande er mange steder reduceret til golde undervandslandskaber, forårsaget af såvel landbrugets udledning af kvælstoffer som af en fiskeriindustri, der stadig insisterer på brugen af bundtrawl, selvom der er indiskutabel evidens for de altødelæggende konsekvenser af den måde at fiske på.

Indtil videre har de politiske tiltag i forhold til at adressere den problematik ikke

formålet at gøre noget seriøst ved problematikken, fordi man tilsyneladende stadig sætter erhvervslivet og kapitalinteresser højere end de nødvendige tiltag for at sikre, at der også er en fremtid på kloden for vores børn og børnebørn.

Det er ikke godt nok, og skal vi gøre noget seriøst ved problemet, fordrer det i høj grad, at vi løser det sammen i solidaritet og ved fællesskabets styrke.

Men nu er det jo Arbejdernes Internationale Kampdag, og det kunne jo være relevant at stille spørgsmålet, om der nu også er mere at kæmpe for – udover klimaet, fred og overholdelse af de mest basale menneskerettigheder?

I FOA Vestsjælland mener vi afgjort, at der stadig er masser at kæmpe for.

Vi har i de senere år set, hvordan alt det, vi har kæmpet for, er kommet under et stadigt stigende pres.

Senest er det kommet til udtryk i forbindelse med hhv. Trepartsaftalen og de nyligt overståede overenskomstforhandlinger på det offentlige område.

Betingelsen for, at særligt udvalgte grupper kunne få et ekstra lønløft via Trepartsaftalen, var, at de efterfølgende overenskomstforhandlinger skulle lægges ind under Forligsmandsloven med sammenkædning af urafstemningerne, hvilket reelt eliminerede enhver mulighed for at havne i konflikt.

En konflikt, der i øvrigt på det offentlige område er en joke, idet arbejdsgiverne altid vil være vindere af en sådan, uanset om lønmodtagerne strejker eller bliver lockoutet.

Den danske model skal simpelthen revideres på det offentlige område, hvis armlægningen mellem lønmodtagere og arbejdsgivere i forbindelse med overenskomstforhandlinger ikke blot skal være en skueproces.

Regeringens ønske om at øge arbejdsudbuddet kom – udover tyveriet af St. Bededag sidste år - til udtryk ved både Trepartsforhandlingerne og overenskomstforhandlingerne.

Her har prisen for lønmodtagerne været at skulle acceptere, at mange skal

arbejde mere for at få del i Trepartsmidlerne, at der på døgnområdet kan planlægges med 12 timers vagter, at man frivilligt kan gå op i ugentlig arbejdstid – op til 42 timer om ugen, at man på dagtilbudsområdet påtvinges en arbejdstidsopgørelse, der udsætter eller alternativt udligner afregning af præsteret overarbejde.

Dette skyldes – udover en længe næret våd drøm hos arbejdsgiverne om mere fleksible arbejdstidsbestemmelser, som vel at mærke er til arbejdsgivers, og ikke lønmodtagers fordel – den efterspørgsel på arbejdskraft, som hele det danske arbejdsmarked er påvirket af, og som også gør sig gældende indenfor de offentlige kernevelfærdsområder.

Det er ikke nyt, at det har været en udfordring for kommuner og regioner at rekruttere og fastholde kvalificeret arbejdskraft, og her vil det være FOA Vestsjællands påstand, at dette i høj grad skyldes manglende rettidig ageren fra politikerne i forhold til at dimensionere uddannelserne indenfor kernevelfærdsområderne til det forventede behov – INDEN dette opstår samt det pressede arbejdsmiljø på de kommunale og regionale arbejdspladser.

Et arbejdsmiljø, der er presset på grund af manglende balance mellem opgavemængde og ressourcer.

Er arbejdsmiljø, der i yderste konsekvens gør folk syge af at gå på arbejde – og desværre en arbejdsgiveradfærd, hvor man er meget hurtig til at skille sig af med medarbejdere, der går ned med stress og lignede på grund af et alt for voldsomt arbejdspress.

Sådan en arbejdsgiveradfærd og sådanne arbejdsvilkår har det med at rygtes.

Det burde derfor ikke undre, at så få vælger at forfølge en karriere indenfor de offentlige kernevelfærdsområder.

At lønniveauet her stadig bærer præg af, at langt de fleste offentlige kernevelfærdsområder er kendetegnede ved at være traditionelle kvindefag, gør det ikke lettere at rekruttere og fastholde.

Derfor er der stadig meget at kæmpe for.

Derfor vil FOA fortsætte kampen for at sikre et løft af de lavest lønnede på det offentlige område.

Derfor vil FOA fortsætte kampen for at sikre lige løn for lige arbejde.

Derfor vil FOA fortsætte kampen for at sikre et sundhedsmæssigt og sikkerhedsmæssigt fuldt forsvarligt arbejdsmiljø, hvor det ikke skal være legalt at have arbejdspladser, hvor medarbejderne bliver syge - eller for den sags skyld risikerer skader på krop og sjæl – af at gå på arbejde.

Vi kan ikke gøre det alene, men i solidaritetens, sammenholdets og fællesskabets ånd kan vi sammen gøre forskellen.

Tak for ordet.

God 1. maj.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

1. maj-tale, Fagbevægelsen

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/rene-strunchs-1-maj-tale>